

Mások vagytok

Akkor, vasárnap reggel, megint végiggondoltam mindent, miután Bori elment. Hajnalban tűnt el, szó nélkül, egyszer csak nem volt ott. Mások vagytok, más emberek, erre még emlékeztem, hogy mondta, még valamikor éjszaka, egészen közlőről, szinte csak suttogva, akkor nem figyeltem rá, vagy nem is értettem, hogy pontosan mit is akar ezzel. Végig kell gondolnom. Mi az életem? Van egy cégem. Sőt nem is egy, hanem három, de ennek a mi köreinkben nincs jelentősége, hogy egy vagy három, esetleg tíz, összefonódások vannak, azt kellene végiggondolnom, hogyan szabadulhatnék tőlük, de az nem olyan egyszerű, mert benne vagyok a családi hálóban, és mihez is kezdenék, ha végül megszabadulnék tőlük, ez a kérdés. Huszonöt éves vagyok, üzletember, ezt szoktam mondani, ez azért jobban hangzik, mert abban, hogy céges, van valami kisszerű, ma már szinte mindenki céges, akinek van valami, a taxis, a pék, még a szemüvegjavító is, mindenki. Vannak ilyen szavak, amik valamiért kisszerűen hangzanak. Széna tér, például. *Hol laksz? A Szénán.* Ilyesmit nem mond az ember, mert valahogy olyan alpári. Komoly ember nem lakik a Szénán. Komoly és magára valamit is adó ember, még ha budai is, minimum a Rózsadombon lakik, vagy a Normafa környékén, ahogyan mi, a Svábhegyen, vagy még azon is túl, egy olyan helyen, amit senki sem ismer, az a legelőkelőbb. *A Norman-dombon lakunk. Tudod, hol van?* És rögtön felülkerekedsz. Ez az igazi. Amikor nagypapa céges lett, a rendszerváltás idején, első dolga volt felköltözni Budára. Rác Aladár utca. Az meg cigányosan hangzik, de jó a kilátás a városra meg a Dunára, ráadásul a szomszédban egy miniszter lakott, akivel rövidesen összebarátkozott.

Megragadta a lehetőséget.

Ilyen egyszerű. Felismerni és megragadni. Amikor sok barátja és ismerőse még csak nézelődött, hogy na, mi újság, meg keresgéltek egymás telefonszámait, hogy kit lehet még hívni, és kit már nem érdemes, tépelődtek, hogyan alakulnak majd a dolgok az országban, ő megragadta, és az övé, Véges Oszkáré lett a csomagolásbiznisz. Az állami szektor egyszer csak összeomlott, így indult a birodalom építése, persze, magyar léptékkal, de mégiscsak birodalom lett belőle, nem volt könnyű, mert új meg új emberek érkeztek, akik szintén meg akarták ragadni a lehetőséget, új érdekviszonyok alakultak ki, amikben nagypapa ügyesen lavírozott, és jól is érezte magát bennük, nyilatkozgatott mindenfélét, amikről úgy képzelte, hogy egy újkori sikeres embernek nyilatkoznia kell, elszakadt a fiatalkori szocializmusképtől, amit ő maga is nagy lelkesedéssel épített, lepöckölte a párttagkönyvét a Dunába, Mercedest vett bőrüléssel és extrákkal, új házat egy divatos budai utcában, ami jár, az jár, az állam végre nem nyomja el a tehetséget, ez a fontos, ez hatotta át a családot. Terjeszkedett, raktárakat, irodaházakat vett, befektetek, mondta, ilyen egyszerű.

Apa akkoriban érettségizett, így nőtt fel, már benne a bizniszben, ráhe-lyezve az útra, ami gondosan fel lett építve neki, elkezdte a jogi kart, de nem volt hozzá türelme, külkereskedelmet tanult, de ahhoz sem, beszállt egy pénzváltó üzletbe, ami jól jövedelmezett, az tetszett neki, adok-kapok-profit, esténként kítette a köteg pénzeket az asztalra, aztán átvette nagyapától a csomagolást, egyesült egy osztrák céggel, Véges & Laber, ez lett a nevük, mert akkor éppen ez volt előnyös, ez a jel, az &, apa szinte mindent jól csinált, amibe belefogott, ez volt az ő titka, *man for all seasons*, jól tudott érvényesülni, haszonélvezőnek kell lenni, el kell fogadni, amit a kor nyújt, ez a lényeg, ez volt a filozófiája. És mindenben az ő filozófiája volt a meghatározó. Így rúgta ki most, pénteken Klein Marcit, a kiskleint, akinek az apja, az NagyKlein még nagypapával dolgozott, de most ez nem számított, ezért is kellett végiggondolnom, hogy ennek az egésznek így van-e értelme, a családinak mondott biznisznek. A kisklein kapott egy e-mailt, hogy vége, én pedig másikat, két szó volt az egész, Klein kirúgva, még arra sem vette a fáradságot, hogy szóban közölje, mondjuk úgy, ahogyan régen legalább meg-tette, ahogyan fontos dolgokat szokás közölni, hogy na, kisapám, kirúgtam a kiskleint, legalább ennyi, ostobának éreztem magam tőle, tényleg, olyan kisapa voltam, pedig sejthettem, hogy ez lesz a vége, hogy kirúgja, már múlt héten vitáztunk róla, túl sokat tud, mondta apa, de hát, bazd meg, próbál-tam érvelni, éppen ez a dolga, hogy sokat tudjon, apa fel-alá járkált az iro-dájában, faltól falig, ez már magában is szörnyen idegesítő, ez a szokása, és nem is megbeszélés volt, csak kinyilvánítás, apa mindenkit így kezelte, amíg volt anya, addig őt is így kezelte, Ágit is, ő tizenhét volt, amikor lelépett, egyenesen Amerikába, merthogy inkább a bizonytalan semmi, mint ez az el-nyomás, és közben apára mutatott olyan vádlón, ahogyan csak egy lány tud az apjára mutatni, amikor már szabadulni akar tőle, nekem ehhez nem volt sem bátorságom, sem elszántságom, akkor vonzott be a biznisz, beíratott egy angol üzletember-gyorsképzőbe, annyi elég, mondta apa, mindennek az alapja az önbizalom és a kételkedés.

Amikor pénteken megkaptam apa üzenetét, majdnem elhántam magam, csak álltam a telefontal a kezemben, nem lett volna értelme visszaírni vagy felhívni, amióta Luci lépett anya helyére, úgy lett bevezetve, hogy elérhetet-lenek voltak a hétvégén, üzentem neki, hogy elegendem van, aztán vagy elolvas-sa vagy nem, és ha el is olvassa, nem válaszol, megmutatja Lucinak, aki azt válaszolja, hogy az a kurva kölyök azt hiszi, neki mindent szabad, egyszer már a szemembe is mondta, ráadásul apa előtt, és apa nem védett meg, Luci nem bír engem, de hát miért is bírna, nem az ő gyereke vagyok, csak egy ottragadt darab apa életében, amit neki apával együtt el kell fogadni, mint egy régi adósságot, elegendem van, elküldtem, *send*, így aztán fogtam magam, és lementem a Balatonra, a családi nyaralóba, amit már csak én használok, apáéknak ez már *snassz*, pedig hegyoldal és panoráma, egyedül jövök nagy néha, hogy kikapcsoljam magam a dolgokból, vagy nővel jövök, akit frappí-roz az előkelőség, de ha az ember nagyon ki akar kapcsolni valamit, és na-gyon nem akar gondolni valamire, akkor azért csak arra gondol, ami van, és nem arra, amire nem kellene, egyedül kell végiggondolni, hogy mi legyen a

cégekkel, a sikerekkel, voltak már komoly vitáim apával az önállóságomról, voltaképpen mindenről voltak már vitáim apával, az egész kapcsolatunk egy nagy vita, de apának abban az irodában, a hatodikon, a Főnöki Szinten, ahol fel-alá mászkált, mindig igaza volt, azt is mondta, amikor volt valami üzletkötés, hogy ő már nem megy le a nyolckerbe, semmi pénzért, mert az tele van cigányokkal, még a Nagykörútra sem, ő már csak a Svábhegyen akar élni, és nehogy én már kioktassam őt, és akkor jött a szokásos szöveg arról is, hogy mindent neki köszönhetek, hogy becsüljem meg magam, és hogy ő munkaidőben nem apa, hanem a birodalom vezetője, szóval ilyen volt a hangulatom pénteken, lementem a Balatonra, jó lesz, gondoltam, elszakadni.

Ebben az állapotomban, hogy éppen se kint, se bent, jött Bori. A Vitorlásban ismerkedtünk meg, az a legnépszerűbb csajfelszedős hely Füreden, persze, én is azért mentem, ahogy szoktam, de Borin azonnal láttam, hogy őt nem lehet csak úgy felszedni, az ilyesmit az első percben megérezni, egyszerű, komoly és öntudatos lány volt, aki méregeti a fiúkat, mielőtt közel engedni őket magához, de egyből azt gondoltam, hogy nekem való. Ha az első pillanatban stimmel valami, az sokat jelent. Nem mindent, de majdnem mindent. Négy jókedvű barátnő ült egy sarokasztalnál, arról beszélgettek, hogy tudnak-e új sportcipőt venni, és hány órát kell majd dolgozni érte, rutinszerűen kezdődött, őt néztem ki magamnak, tánc, kis beszélgetés, rokonszenv, viccelődés, odaültem hozzájuk, kedveljük egymást, ez gyorsan kiderült. Pesti, elsőéves az orvosin, most nyári tábort szerveznek szegény családok gyerekeinek Csopakon, a Hóvirág utcai iskolában, jól hangzott, mondtam is neki, hogy milyen nagy dolog az ilyesmi, ha egyszer van kedved, gyere el, nézd meg, mondta, megint táncoltunk, aztán inkább kimentünk a mólóra, leültünk a korlátra, dumáltunk, néztük a vizet, mint a romantikus filmekben. Úgy éreztem, komoly is lehet, nem csak a szokásos, elsuhanó balatoni kaland, amire szeptemberben már nem is emlékszik az ember. Okos lány, nem a külsőségek érdeklik, nem a kellemek, mint sok korábbi barátnőmet, persze, a pénz, az gyakran előjön, hogy neki nincs, nekem pedig milyen természetes, hogy sok van. Biciklivel volt, már várták a barátnői, találkozunk holnap. Néztem, ahogy elteker, még integetett, mielőtt eltűnt a kanyarban, aztán beültem a harmincmillió autómba, igen, azt próbáltam számolni, hogy hány órát kellene dolgoznom érte, még soha nem számoltam így semmit, hogy hány kurva munkaóra, harmincmillió, ezeknek a lányoknak összesen sem jutna eszébe álmában sem, ki sem tudnák mondani, hogy harmincmillió, és ez nekem meg természetes, piacvezetők vagyunk, apa most éppen gyógyászati központot nyitott, mert abban látja a jövőt, én meg arra gondoltam, hogy Borit nem lehet odavinni abba a nyaralóba, mert nem tetszene neki az, amit ott látna, a berendezést egy Grabenák nevű őrült pasas tervezte, Luci hozta, amikor megjelent az életünkben, megkezdődött a nagy átalakítás, anya fotóit bevágták egy fiókba, és apának tetszett is, a teraszt egy kézmozdulattal szinte letarolta, kell oda egy kis medence, ezt találta ki, és lett is, ő volt a legdivatosabb belsőépítész, körbenézett, a segédei fotóztak, mértek, nem számított a pénz, a milliók csak úgy repkedtek a levegőben, jöttek Luci új bútorai és cuccai, végtelen mennyiségű illatszer, *a minőségre áldozni kell, édesem*, mondta a maga tudálékos módján apának, aki

mindenre, amit ez a nő mondott, egyetértően bólogatott, aztán következett a kert, különleges bokrok és a korszerű fényrendszerek, egyenesen Japánból, ma ebben ők a legjobbak, állította magabiztosan Luci, a végén pedig már semmi sem lett olyan, mint amilyennek gyerekkoromban szerettem, a biciklizős-párizsis-reggelis napok anyával és Ágival, semmi. Anyáról maradtak még képeim, amikor magányosan cigarettázik a teraszon, ivott is néha, később ez volt ellene a vád, hogy *iszik*, pedig apa sokkal többet ivott, rendszeresen, és nem is titkolta, de ő megmagyarázta, hogy a feszültség levezetésének ez a leghatásosabb módja, na és anya, kérdeztem néha, mi van az ő feszültségével, amit Luci megjelenése okozott a házasságokban, apa csak nézett, mi van, bazdmeg, mi van, egy gyerek ne dumáljon bele a szülei házasságába, Luci később azt mondta, az a baj velem, hogy apa elkényeztetett.

Másnap este Borival a Tagorén randiztunk, végigsétáltunk a strandig meg vissza, óvatosan karoltam át a vállát, az egyetemről mesélt, hogy meg kell pályáznia egy ösztöndíjat, mert a megélhetés, az nem egyszerű, nekem meg eszembe jutott a sportcipő, meg az is, hogy nem kell túlagyalni meg túllelkezni a dolgokat, szóval az kell a pályakezdéshez, mondta, egy biztos pont, persze, bólogattam, az kell. A Sport teraszán vacsoráztunk, ő csak rántott sajtot kér, mondta, meg, hogy ki-ki alapon, elő is vette a pénztárcáját a táskájából, a csattal is bajlódott, láttam, hogy milyen kis egyszerű, volt benne egy nejlon alatt fotó a szüleiről, apa és anya összehajolva, rá is tette a képre a mutatóujját, hogy mutassa, ők a szüleim, apa pályafenntartáson dolgozik, sokat van terepen, anya óvónő, és még büszkeség is volt a hangjában, akkor magam sem tudtam, hogy ezek után majd beülünk-e a harmincmillióba, a tehetség kibontakoztatása milyen fontos, erről is beszélünk, ehhez szerencse és körülmények kellene, anélkül semmire sem megy az ember, és akkor mindent elmondtam Borinak, hogy hogyan élünk, meg hogy nekem mennyire nem megy ez az egész, és mégis csinálom, és persze, apára hivatkoztam, hogy mennyire belecsavart engem ebbe az egészbe, és ha az ember ennyire belecsavarodik, akkor nehezen találja meg a kitörési pontot, volt már egyszer ilyen eset, mint a kisklein, akkor is nagyon összevesztünk, Hanna, a titkárnőnk miatt, középkorú, elegáns és szűkszávú asszony, korrekt, mondta rá apa, ami az ő fogalmai szerint azt jelentette, hogy megbízható és egyúttal távolságtartó, nálunk, a cégnél a kedvesség nem tartozott a fontos erények közé, egyszer beszélgettem vele, amikor együtt mentünk le a liften, láttam rajta, hogy rosszkedvű, semmi különös mondta, vannak ilyen napok, az ember egyszer csak rájön arra, különbözni kell, de nemcsak mástól, hanem olykor önmagunktól is, aztán a földszinten elváltunk, mondta, hogy ő a Balzac utcában lakik, én indultam volna tovább a mélygarázs szintjére, aztán megálltam, élveztem a társalgást, még csodálkoztam is magamon, hogy milyen jól érzem magam vele, pedig majdnem a nővérem lehetne, furcsa egy fiú maga, mondta nekem.

Persze, ez a kérdés, a legfontosabb.

Milyen is vagyok? Megmondom. Sokféle. Olyan pasas, aki ügyesen lendül át a nehézségeken, ez szinte az egyetlen értékes vonása, bátor, ha kell, de nem becsületes, tisztának látszik, de nem belátó, őszintének látszik, de nem egyenes, nem elfogulatlan, nem erkölcsös, még azokkal sem figyelmes,

akiket szeret, csak akkor, ha érdekei fűződnek hozzá, nem ragaszkodik sem a hazájához, sem semmiféle közösséghez, ellenben szorgalmas, okos, kitarító, tud takarékos lenni és türelmes is, problémameglátása gyakran téves, megfogalmazásai elfogultak, eszközeit rosszul válogatja meg, csekély benne az emberek iránti megértési készség, mégis szeretne különbözni, szeretné *vinni valamire*, önálló céget akar, aki független a családtól, irodát akar, titkárnőt, két-három fiatal munkatársat, akik lelkesek és dolgoznak helyette. Vinni kell valamire, mindenáron, akkor az jutott eszembe, hogy egy úrhajós visszatérőben a Holdról kinézett a kabin ablakán, és azt a megállapítást tette, hogy onnan nézvést, a távolból, *Looking from Nowhere*, a Föld milyen parányi, pedig nyolcmilliárd ember él rajta, ezek közül csak egyek vagyunk, többségünk nyom nélkül távozik, közben pedig csodálkozunk, hogy milyen rövid az élet, szinte semmi, mire megtudjuk, hogy mit kezdünk vele, már vége. Néhány héttel később egyszer hazakísértem Hannát, nem akartam direktbe nyomulni, azt mondtam, hogy arrafelé van dolgom, majdnem megkérdeztem, hogy nem mehetnék-e fel egy itatra, tetszett nekem, nem úgy, hogy szexelnék vele, egyszerűen kíváncsi voltam arra, hogy hogyan él ez a zárkózott és feltehetően magányos asszony, de aztán inkább nem kérdeztem semmit, elváltunk a Balzac utcai ház kapujában, attól is tartottam, mert ezt is megszoktam, ezt az örökös tartást apától, hogy nem örül ennek a hazakísérésnek, mert apa előbb vagy utóbb mindenről tudomást szerzett, mindent tudni akar, és azt is akarja, hogy minden az ő akarata szerint történjen. Hanna egyik nap egyszer csak nem jött dolgozni, egy új, túlsminkelt fiatal lány ült a titkárnői asztalnál, Hanna névtábláját lecserélték, és egy újat csavaroztak fel éppen. Mi történt Hannával, kérdeztem apától. Semmi, felelte ő, mintha nem értette volna a kérdést, és ehhez ő nagyon értett, úgy döntöttem, hogy megválunk tőle, de hát mégis, miért?, senki sem pótolhatatlan, ennyi volt a válasz, apa a kezébe vette a telefonját, és láthatóan már nem volt kedve beszélgetni velem, aztán mégis felnézett rám, mondhatnám azt is, hogy semmi közöd hozzá, és foglalkozz a saját dolgaiddal, amiért jól megfizetünk. De megmondom neked, mi a helyzet, ha már annyira érdekel, bazdmeg, Hanna az utóbbi időben kétszer volt onkológiai vizsgálaton, én pedig nem dolgozom beteg emberekkel, de hát, apa, mondtam én, a vizsgálat még nem betegség, ő azonban legyintett, nem vagyok ostoba, pontos információim vannak a vizsgálatokról. És akkor meg én szerettem volna, ha véget ér a beszélgetés. Szóval pontos információi vannak a vizsgálatokról. Hátat fordítottam, ott akartam hagyni az irodában, de felállt, és megfogta a karomat. És mondok neked még valamit. Halkan beszélt, szinte udvariasan, így még félelmetesebb volt. Te egy kis pöcs vagy ebben az irodában. Egy senki. Soha többé ne szólj bele az iroda dolgaiba, mert te is repülsz innen. Egyetlen pillanat alatt. Nem érdekel, hogy kinek hiszed magad, remélem, világosan beszéltem, és csakugyan, világosan beszélt, ennél világosabban nem lehetett volna beszélni. Akkor kimentem a klotyóra, belenéztem a tükörbe, és azt láttam, hogy tényleg egy senki vagyok, és úgy döntöttem, kilépek az egészből, de aztán mégsem léptem ki, éppen karácsony előtt voltunk, ami a csomagolásbizniszben a legfontosabb, lényegében semmi más, mint a

túltermelés következtében jó alkalom, hogy az emberek meglepetés címszóval lomokat ajándékozhatnak egymásnak, azzal hitegetve magukat, hogy a papír újrahasznosítható, pedig csak egy nagy blöff az egész, közben Jézusra gondolva, aki vagy akkor született, vagy akkor halt meg, és ennek már nincs is jelentősége, és akkor, a klotyóból hívtam fel Ágit, hogy elmondjam neki, nem érdekelt, hogy Amerikában hajnal van, ő már járta a maga útját, elvégezte az egyetemet, volt rendes állása és férje, biztatott, hogy menjek ki hozzá, szard le, ahogyan ő is leszar téged, azért mégiscsak szörnyű, gondoltam később, hogy így beszéltünk apáról, meggondolom, feleltem Áginak.

Szóval elmondtam mindent, ott, a Sportban, már zártak, Bori azt mondta, vissza kell érnie a Hóvirág utcába, de aztán mégiscsak a nyaralóba mentünk, mindkettőnknek abban a pillanatban ez volt a természetes, hogy együtt legyünk, nem szólt egy szót sem se az autóra, se a házra, csak körülnézett, a teraszról lenéztünk a tóra, hát ez nagyon szép, ennyit mondott akkor, volt benne elismerés és valami óvatos tartózkodás is, ez egy családi dolog, de nem akarok benne ragadni, higgye el, átöleltem a vállát, hogy még közelebb érezsem magamhoz. Hajnalban elment, végigjártam a házat, kinyitottam az ablakokat, ezt még anya véste belém, hogy reggel szellőztetni kell, akkor láttam meg a konyhaasztalon az üzenetet.

Hóvirág utca.

páratlan oldal

www.es.hu

IRODALMI ÉS POLITIKAI HETILAP

**Kattintson
a www.es.hu-ra!
SMS-sel is
előfizethet!**

PUBLICISZTIKA,
FEUILLETON,
PRÓZA, INTERJÚ,
VERS, VISSZHANG,
KÖNYVKRITIKA,
MŰBÍRÁLAT,
GALÉRIA